

CAPITOLUL 2

Înghetata

— Bunicule Leonardo! strigă Elli și se strecură pe lângă mama ei.

În hol aștepta un bărbat mai în vârstă, cu o mustață impozantă și ochi ce străluceau negri și prietenoși, care așeză pe podea o cutie mare din styropor și apoi o strânse în brațe pe Elli.

— *Bella Ella*, te faci tot mai mare! În curând vei fi o signorina adevărată, *vera*?

Apoi ciufuli cu drag părul negru al lui Tom. O sărută zgomotos pe mama lui Elli pe ambii obraji și îl îmbrățișă călduros pe tatăl Fred.

— Ați ajuns, în sfârșit! *Come state*, cum vă merge vouă?

Vocea sa baritonală îl făcea să sune precum un ursuleț de pluș uriaș.

— Minunat! Dar cum
își merge ție, papa?, în-
trebă mama lui Elli și îl
măsură pe tatăl său din cap
până-n picioare.

— Ah, *bene, bene, grazie!*
Sunt bine. Îți faci întotdea-
una prea multe griji, *cara*
Maggy. Sunt fericit că v-ați
mutat și voi aici!

Avea un zâmbet larg și îi
făcu semn cu ochiul lui Elli.

Ea îi întoarse zâmbetul. Era fericită să-l vadă pe
bunicul ei. Vechea locuință era la o distanță prea mare
pentru vizite regulate. Dar acum se schimbaseră totul și,
de bucurie, îl îmbrățișă pe *nonno* al ei – asta era denu-
mirea în italiană pentru bunic – și apoi încă o dată. Îi era
indiferent că brațele ei erau totuși prea scurte pentru a-l
putea cuprinde cu totul.

Totul la Leonardo Zerbini era rotund: capul său cu
părul alb, care îi stătea întotdeauna ridicat, se asemena
cu o bilă din sticlă care râdea, în timp ce burta sa lupta cu
îndârjire contra vestei negre, mult prea strânsă pe corp.

Numai brațele îi erau ciudat de subțiri, iar degetele, lungi, ca ale unui magician care stăpânea toate trucurile din lume. Și asta era cumva adevărat, pentru că bunicul Leonardo știa să facă magie. E adevărat că nu scotea iepurași din joben și nici nu făcea să dispară porumbeii ascunși sub batistă, dar făcea cea mai bună înghețată din oraș – ba chiar din întreaga țară! În fața magazinului său de înghețată, se forma în mod regulat o coadă lungă de oameni care doreau să guste dintr-unul dintre multiplele sale sortimente. Cei mai mulți se reîntorceau chiar a doua zi, pentru că nu reușeau să le guste pe toate din prima. Odată cu prima rază de soare din luna martie, Leonardo se așeza în spatele tejghelei sale cu înghețată și își închidea magazinul peste iarnă numai atunci când ceața din noiembrie îmbrăca orașul ca o pătură groasă și gri.

Dar acum era vară, iar Elli se bucura deja de prima vizită la magazinul cu înghețată al bunicului ei. Ca întotdeauna, va avea de făcut o alegere dificilă din cauza multelor sortimente minunate care o așteptau acolo. Numai la gândul acesta, simțea cum îi curge apa în gură. Și, de parcă bunicul ei știa să citească gânduri, acesta deschise capacul cutiei negre.

— V-am adus ceva bun! O porție mare de *gelati*, numai pentru voi! *Mangiate* – mâncați, dragii mei!

Așa ceva nu trebuia să le repete lui Elli și lui Tom. Cei doi frați se năpustiră entuziasmați asupra înghețatei.

— Cele mai noi creații ale mele – *vanicireașă*, *banandală* și *mascaportocală*, le spuse mândru bunicul Leonardo.

Îi făcea plăcere să amestece diversele sortimente și să le denumească în mod corespunzător.

Elli gustă o lingură din bila albă și cremoasă cu puncte roșii din cireșe. Gustul fructat se topi pe limba ei, înconjurat de dulceața fină a vaniliei. Își dădu ochii peste cap de plăcere.

— *Super!*

Între timp, Tom își îndesa în gură o porție generoasă din amestecul de banane cu migdale și mormăia ceva ce semăna cu „mișto” și care îi atrase o privire severă din partea tatălui său.

— O să pornesc de la premisa că a spus „minunat”, spuse acesta, după care apucă, la rândul său, o lingură și gustă din sortimentul mascarpone-portocală, în timp de Elli trecea la cel de-al doilea sortiment.

Cu toate că înghețata era rece, în stomacul ei se revărsa o căldură plăcută și, după fiecare înghițitură, se simțea mai mulțumită și mai fericită. Deodată, mutatul într-un

oraș străin i se părea cea mai bună idee pe care o avusese vreodată mama ei. Și chiar și perspectiva celor cel puțin 20 de cutii care așteptau să fie despachetate nu i se mai părea nici pe jumătate atât de îngrozitoare pe cât păruse cu jumătate de oră înainte.

Părea că și restul familiei avea aceleași sentimente, pentru că până și mama ei mânca foarte liniștită porția ei de înghețată.

La final, tatăl lui Elli își linse lingura și sări în picioare.

— Hai, să-i dăm drumul, leneșilor! Să împache – ăăă, despachetăm! Râse voios despre propria sa încurcătură cu vorbele.

Elli și Tom se priviră.

— De când s-a apucat tata să facă *glume*? șopti fratele ei și chiar și Elli era nedumerită.

De obicei, tatăl ei pricepea o glumă de-abia după ce restul familiei înceta să mai chicotească. Dar acum radia de bună dispoziție și o molipsise și pe mama lui Elli.

— Fred are dreptate. Terminăm repede de despachetat – și apoi comandăm pizza.

Elli rămase cu gura căscată. Ce se întâmpla aici? În mod normal, mama ei ar fi tăiat, în ciuda stresului cu mutatul, mai degrabă o oră la legume, decât să lase să-i treacă peste buze expresia „pizza la comandă”.

Bunicul Leonardo observă privirile nedumerite ale lui Elli și Tom și le făcu semn cu ochiul.

— Veniți să mă vizitați mâine în magazinul meu de înghețată?

— Cu plăcere! strigă Elli, dar Tom scutură din cap și își împinse ochelarii mai sus pe nas.

— Trebuie să îmi sortez întâi piesele de robot, ca să pot continua construcția.

Leonardo păru ușor dezamăgit.

— Nu vrei să guști din noua mea creație, *nucăcrocantă*?

— Nu, mulțumesc, bunicule. Poate mai târziu. Mâine trebuie să fac rost de niște platine să pot să termin senzorul de linie.

— Eu vin cu siguranță, nonno, își liniști Elli bunicul, chiar la prima oră.

Dar mama ei îi strică socotelile.

— Elli, la opt trebuie să mergi la școală, ai uitat deja?

Elli înghiți în sec. Dintr-odată parcă nu se mai simțea bine. Ar fi vrut mai degrabă să meargă cu bunicul ei, decât să se prezinte în fața unei clase de copii străini. Douăzeci de perechi de ochi care o măsurau – și probabil că urmau comentariile ascunse sau chiar chicotelii. O astfel de perspectivă părea că transformă înghețata de cireșe cu vanilie din stomacul lui Elli într-un bulgăre de gheață.

